

OBSAH:

Obsah.....	2
Přehled exkurzí.....	3
Fyzikální ústav AV ČR – Supravodivost a supravodiče.....	4
Chrám sv. Mikuláše - prohlídka bývalé pozorovatelny STB.....	6
Veletržní palác - Slovanská epopej.....	8
Psychiatrická léčebna Bohnice.....	10
Smart Gallery béFOTO – Benátský sen, La Serenis	13
Městem posedlí street art a graffit.....	14
Požární stanice – Malešice.....	16
Pokračujte v cestě: automobilová fantazie.....	17
Štefánikova hvězdárna – Konec světa 2012.....	19
Selesiánské divadlo Kobylisy.....	20

Přehled exkurzí

I pro letošní rok jsme pro studenty přichystali bohatou škálu různých exkurzí, díky kterým měli možnost strávit den v prostředí pro ně zajímavé. A z jaké nabídky naši studenti vybírali?

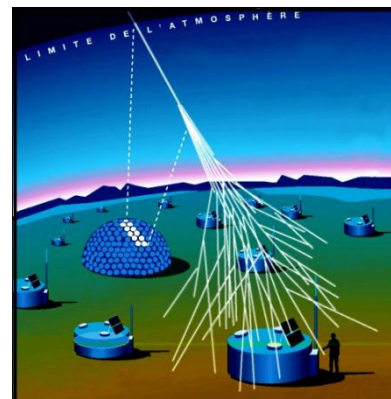

- **Akademie věd ČR – Termojaderná fúze**
- **Anatomický ústav 1LF UK**
- **Bývalý kostel sv. Vavřince na Malé Straně**
- **Fyzikální ústav AV ČR – Supravodivost a supravodiče**
- **Chrám sv. Mikuláše - prohlídka bývalé pozorovatelny STB**
- **Kino Světozor – Pokračujte v cestě: automobilová fantazie**
- **Městská knihovna v Praze – výstava Městem posedlí (street art a graffiti)**
- **Muzeum Karla Zemana – počátky trikového filmu interaktivně**
- **Muzeum Policie ČR**
- **Národní památník na Vítkově – výstava „Sportmeni v zemích českých“**
- **Národní technické muzeum – 1. a 2. průmyslová revoluce**
- **Pivovar Staropramen – prohlídka pivovaru**
- **Požární stanice – Malešice**
- **Psychiatrická léčebna Bohnice**
- **Smart Gallery béFOTO – Benátský sen, La Serenis**
- **Selesiánské divadlo Kobylisy**
- **Štefánikova hvězdárna – Konec světa 2012**
- **Umělecko- průmyslové muzeum – výstava „Bravos“**
- **Veletržní palác - Slovanská epopej**
- **Velvyslanectví SRN**
- **ZOO - prohlídka**
- **ZOO - etologie (přednáška o chování zvířat)**

Prostřednictvím níže uvedených reportáží, úvah, postřehů a v neposlední řadě také fotografií se s některými exkurzemi můžete seznámit blíže... ☺

Fyzikální ústav AV ČR – Supravodivost a supravodiče

koordinátorka: Mgr. Markéta Popová

• Tomáš Smetana 3.E - Kosmické záření

Velice pronikavé gama záření přichází z vesmíru. Toto gama záření je nejenergetičtější forma „světla“ vůbec kdy objevená. Pohybuje se vysokou rychlostí a dopadající do zemské atmosféry. Jedná se především o protony (85 až 90 procent) a jádra hélia (9 až 14 procent). Zbytek tvoří elektrony, jádra jiných atomů a další elementární částice.

Historie

V roce 1912 objevil rakouský fyzik Victor Franz Hess záření, jehož intenzita roste s nadmořskou výškou. Usoudil proto, že záření je kosmického původu. V roce 1938 objevil francouzský astronom Pierre Auger spršky atmosférického kosmického záření, které vzniká jako sekundární záření vyvolané dopadem primárních částic z vesmíru a jejich interakcí s atomy vysoko v atmosféře. Energie těchto částic může dosáhnout až 1020 elektronvoltů.

Původ kosmického záření není dosud zcela objasněn. Proto byla v roce 2004 v Argentině uvedena do provozu Observatoř Pierre Augera, která má za cíl vystavět největší detektor kosmického záření na světě. Na projektu se podílejí také vědci z Fyzikálního ústavu Akademie věd České republiky. Část kosmického záření pochází ze Slunce; částice s nejvyšší energií však vyletují z mezi hvězdného a mezigalaktického protoru. Podle nepotvrzené hypotézy italského fyzika Enrico Fermiho vzniká záření při explozi supernov.

Zda kosmické záření vzniká při zničení hmoty, nebo při vzniku komplikovaných prvků z jednodušších nelze dosud rozhodnout. Podle Jeanse a Millikana vzniká kosmické záření ve vzdálených mimogalaktických mlhovinách. Vysvětlení původu takových částic není ovšem jednoduché. Až doposud byla vyslovena řada teorií. Jedna z nich jako zdroj takových giganticky energetických částic považuje aktivní galaktická jádra. Galaxie s aktivním jádrem má ve svém středu monstrózní černou díru, která doslova hltá veškerý okolní materiál. Ten se řítí dovnitř černé díry a přitom vysílá jak částice s vysokou energií tak i samotné záření.

Pierre Auger Observatory (PAO) je tvořena 1600 detektory a 24 fluorescenčními dalekohledy, které jsou rozmístěny na ploše 3000 km čtverečních. Do provozu byla uvedena v roce 2004 a až dosud se podařilo uvést do chodu 1400 detektorů. Hybridní systém detektorů umožňuje velmi dobře odhadnout energii původní částice a její dráhu.

Za dobu svého provozu zaznamenala PAO již na milión spršek kosmického záření, ovšem jen ty nejvíce energetické částice lze přesněji ztotožnit se zdroji na obloze. To se v současné době podařilo pro pouhých 77 spršek, které byly způsobeny částicemi kosmického záření s energiemi vyššími než 40 EeV

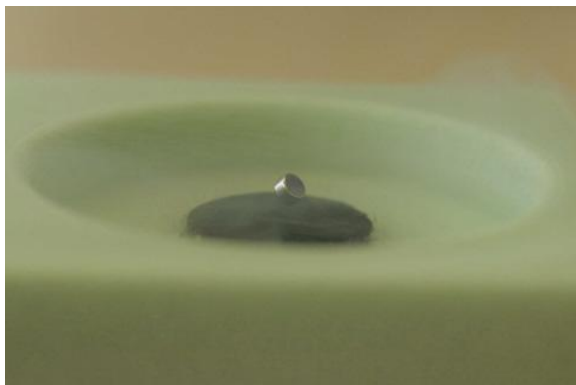
($4 \cdot 10^{19}$ elektronvoltů). Nejistota určení polohy zdroje na obloze činí v těchto případech méně než 1 úhlový stupeň. Údaje o 27 částicích s energiemi nad 57 EeV byly srovnány s polohami 318 galaxií s aktivními jádry a ukázalo se, že souvislost mezi nimi není náhodná. Analýza prokázala, že všech 27 částic přichází z těch částí oblohy, kde se nachází některé z relativně blízkých aktivní galaktických jader. Už dřívější teoretické práce totiž ukázaly, že ani takto vysoce energetické částice nemohou ve vesmíru urazit vzdálenosti větší než několik stovek miliónů světelných roků. Při svém putování vesmírem se totiž srážejí s fotony reliktního záření a postupně ztrácejí svou energii.

Na druhou stranu drtivá většina spršek pochází z méně energetických částic kosmického záření, u kterých je ovšem problém nalézt jejich zdroj. Na rozdíl od výše zmíněných gigantů je totiž jejich dráha výrazně ovlivněna magnetickými poli uvnitř galaxie, a tak v podstatě není možné určit, odkud vlastně přiletěly.

• František Rozhon 3.E – Levitace magnetu nad supravodičem

Supravodivost je makroskopický kvantový jev, který byl experimentálně objeven v roce 1911 holandským fyzikem H. K. Onnesem. Tento fyzik zkoumal chování rtuti ochlazené tekutým heliem na teplotu 4 Kelviny (tedy 4 stupně nad absolutní nulou nebo $-269\text{ }^{\circ}\text{C}$) a zjistil, že při této teplotě klesá hodnota elektrického odporu rtuti pod měřitelnou hodnotu. Za tento objev byla Onnesovi v roce 1913

udělena **Nobelova cena**. Později byla supravodivost objevena u dalších kovů.

V roce 1986 byl objeven první keramický supravodič $(\text{La}, \text{Sr})_2\text{CuO}_4$, vyrobený z materiálu, který je na normálních teplotách elektrickým izolantem! Při dosažení kritické teploty 35 K se tento izolant stává supravodičem.

Meissnerův jev byl objeven roku 1933 W. Meissnerem a R. Ochsenfeldem. Při tomto jevu dochází k levitaci magnetu umístěného nad supravodičem. Při přiblížení magnetu se totiž mění tok magnetického pole povrchem supravodiče. Tato časová změna magnetického toku indukuje elektrické napětí (Faradayův zákon elmg. indukce) a supravodičem začne procházet elektrický proud. Proud neslábne ztrátami Jouleovým teplem (jako je tomu u běžných vodičů), protože supravodič má nulový odpor. Tento elektrický proud budí magnetické pole, které je orientováno proti směru magnetického pole přibližovaného magnetu (Lenzův zákon). Supravodič se tak vlastně stává elektromagnetem, v jehož magnetickém poli magnet levituje, udržován magnetickou silou. Přitom důležité je, že tato rovnováha je stabilní, každé další malé vychýlení totiž budí v supravodiči další proud a následně magnetické pole, které se brání změně, která ho vyvolala.

Chrám sv. Mikuláše - prohlídka bývalé pozorvatelny STB

Koordinátorka: Mgr. Helena Fikarová, Mgr. Hana Votípková

● **Šeráková, Suchá, Francánová – 4.D**

Chrám svatého Mikuláše, respektive jeho věž, byla v minulosti využívána jako jeden z mnoha opěrných bodů (pozorovaten) Správy sledování v okolí Malostranského náměstí na Malé straně. Tato pozorovatelna, krycím názvem Kajka, byla využívána především v 70. a 80. letech 20. století, ale první zmínky se objevily již o 10 let dříve. Úkolem tajných pracovníků v této věži bylo „zajišťovat veřejně-bezpečnostní ochranu a sledování vybraných zastupitelských úřadů a trasovým způsobem sledovat prostory, ve kterých se koncentruje pohyb personálu vybraných zastupitelských úřadů“. Konkrétně pak byly monitorovány budovy zastupitelských úřadů Spojených států amerických, Spolkové republiky Německo, Velké Británie, Jugoslávie či Itálie a pohyb jejich pracovníků a návštěvníků. Mezi vybavení pozorovatelny Kajka patřila kamna, tříplotýnkový sporák a telefon. Pozorovatelna měla i vlastní toaletu. Věž je v dnešní době přístupná veřejnosti, lze si tedy stále vybavenou „buňku“ StB prohlédnout na vlastní oči, nebo pozorovat jednotlivé ambasády, jak tomu bylo kdysi.

Jako další opěrné body se pak využívaly různé nebytové prostory ve veřejných budovách – sklepy, půdy, dále pracovní maringotky nebo soukromé byty. Majitelé „strategických“ bytů se pak museli přestěhovat jinam, kde jim byl na oplátku placen nájem. Kromě pevných opěrných bodů sloužily Státní bezpečnosti i mobilní opěrné body (motorová vozidla), v kterých byly rovněž nainstalovány skryté kamery a fotoaparáty ovládané z palubní desky řidiče.

Státní bezpečnost

Komunistická tajná policie neboli Státní bezpečnost (StB) zajišťovala ochranu socialismu v Československu v letech 1948-1989. Nutno dodat, že namísto „ochrany“ byla její činnost spíše zaměřena na kontrolu, sledování a zastrašování obyvatel, především pak v letech 1948-1956. Její příslušníci se pak sami označovali za „oči a uši“ strany.

Hlavním úkolem StB bylo bojovat proti „vnějším a vnitřním nepřítelům“. Zajišťovala však i ochranu prezidenta a vládních či stranických představitelů. Mezi její běžné aktivity patřily i vyprovokované akce, které do vyšetřoven přivedly tisíce lidí (hlavně v období 50. let = období nejtvrdšího teroru a politických represí). Během vyšetřování využívala fyzického násilí (bití, nucení chození po cele, zákazy spánku, dlouhé noční výslechy) ale i psychického vydírání. Mezi nejznámější politické procesy, na kterých se StB podílela, patří např. proces s Miladou Horákovou či Rudolfem Slánským.

Mezi nejdůležitější útvary StB patřil útvar sledování, jehož úkolem bylo „tajné sledování, střežení a pozorování zájmových míst, objektů a prostorů a ochrana zastupitelských úřadů“. K útvaru sledování patřilo i technické oddělení, které mělo na starost shánění bytových a nebytových prostor, odkud by mohli příslušníci Správy sledování své „objekty“ pozorovat, finanční oddělení kontrolující výdaje sledování a operativně-technický úsek. Ten zajišťoval předměty určené ke skrytému sledování (odposlechy, vysílačky, kamery, minifotoaparáty a další) a výsledky sledování zpracovával.

Slovanská epopej

koordinátorka: Mgr. Jana Krejčová

• Alena Grasserová 4.C – Alfons Mucha – Bratrská škola v Ivančicích

Tento obraz ukazuje výjev z Muchova rodiště Ivančic. Tam v šestnáctém století přesídlila Jednota Bratrská a začala tisknout Bibli kralickou. Tento obraz mě zcela uchvátil. Zaujala mě především věž kostela, jakoby skrytá v pozadí. Kolem ní krouží rorýsy chystající se na dalekou cestu vstříc příznivějším podmínkám. Stejně tak i mnoho členů Jednoty Bratrské bude po bitvě na Bílé hoře muset hledat útočiště v cizině. Z dalších symbolů na obraze mě zaujal kámen ležící v popředí. Na něm můžeme najít symboly srdce a kruhu

– symbol svornosti a síly. Tyto dva symboly se objevují i na mnoha dalších Muchovo dílech. Také v popředí se nachází sedící mladík a stařec. Mladík slepému starci předčítá Bibli a ten mu za to vykládá, o čem kniha je. Mladík má podle všeho nést podobu mladého Muchy.

Musím říct, že navštěva Slovanské epopeje pro mě bylo skutečným zážitkem. Tuto výstavu určitě doporučuji.

• Tereza Benešová 3.E – Alfons Mucha – Jan Ámos Komenský

Muchova Slovanská epopej je monumentální dílo: čítá dvacet velkých obrazů. Celá výstava se mi líbila. Z celého cyklu mne nejvíce zaujal 16. obraz pod názvem Jan Ámos Komenský. Mucha vymaloval poslední okamžiky J. A. Komenského na tomto světě, po té co emigroval. Nechával se vynést k moři. Na obraze sedí zhroucený na křesle u břehu moře v holandském Naardenu. V popředí jsou jeho následovníci, kteří bědují nad jeho smrtí. Celý obraz je namalován v tmavých, šedivých barvách. Plamínek naděje symbolizuje lucernička ležící v trávě. Tento obraz byl jako jediný ze všech podepsán. Muchova Slovanská epopej je monumentální dílo: čítá dvacet velkých obrazů.

• Magdalena Gočálová 4.C – Alfons Mucha – Slované v pravlasti

Neváhejte a navštivte Slovanskou epopej

Minulý čtvrtek jsem v rámci letošních exkurzí navštívila výstavu nejvýznamnějšího díla malíře Alfonse Muchy- Slovanská epopej, která se koná ve velké dvoraně Veletržního paláce v Praze. Díky této výstavě mají návštěvníci poprvé v historii ojedinělou možnost prohlédnout si celý cyklus 20 obrazů, uspořádaný podle časového sledu a autorova konceptu.

Mezi obrazy, které mě nejvíce zaujaly, patří hned první obraz s názvem Slované v pravlasti. V popředí jsou zobrazeny dvě osoby oblečené v bílých šatech. Bílou barvou se autor pravděpodobně snažil vyjádřit nevinnost a čistotu duše. Jak nám sdělila paní průvodkyně, stále není jasné, jsou-li to dvě ženy nebo žena a muž, ale spíše se předpokládá, že představují slovanského Adama a Evu. V pozadí vidíme vojáky, kteří podpálili jejich vesnici. Právě horní části obrazu dominuje trojce lidí vznášejících se ve vzduchu. Uprostřed trojice je kněz, který objímá dívku s věncem představující mír a mladíka symbolizujícího spravedlivou válku.

Výstavu vřele doporučuji všem milovníkům umění. Navíc v ceně vstupenky je i průvodce, který seznámí návštěvníky s významnými historickými souvislostmi. Také je možné si předem objednat tematickou přednášku nebo dokonce setkání s výjimečnými umělci. Ale pozor, návštěvníci si budou moci prohlédnout toto unikátní dílo maximálně do září roku 2013.

Psychiatrická léčebna Bohnice

Koordinátorka: Mgr. Petra Johnová

• Aneta Požárová 1.C – PL BOHNICE – reportáž z exkurze

Po nalezení správného autobusu č. 152 vystupujeme v blízkosti PL Bohnice. Na zastávce na nás čekají paní profesorky, které nám zadají (očekávaný) úkol. Poté co jsou všichni zapsaní studenti po hromadě, může naše skupina vyrazit. Během cesty ke vchodu do psychiatrické léčebny míváme staré domy, které na mě působí díky podzimním barvám strašidelně. Nechme ale domy být, protože se již blížíme k bráně. Za chvíli už stojíme v teple hlavní budovy, která se nachází u vchodu. Tady se setkáváme s panem doktorem Ivanem Davidem, jenž nás seznámí s léčebnou – exkurze může začít!

Po delší cestě se dostáváme do budovy Centrální terapie, kde se nachází dílny pro pacienty, aby se také mohli během svého pobytu něčím zabavit. Procházíme svíčkárnou, dřevařskou, keramickou, textilní, šperkařskou i knihařskou dílnou, kde nás překvapuje nápis:

KOZEL je nebezpečný zepředu.

KŮŇ je nebezpečný zezadu.

BLBEC je nebezpečný ze všech stran.

Dále nás ještě pobaví název „Duševní lázně“, který vymyslel terapeut mající na starosti knihařskou dílnu, protože nemá ráda „bláznec“, a sešity typu – bonzáček či blázníček.... Po nakoupení úžasných sešitů se odebíráme do další budovy, kde na nás čeká prezentace. Všichni se usadíme do pohodlných židlí a může se začít. Nejprve nám pan doktor představuje hromadu psychických poruch a vysvětluje jejich průběh. „**Kretenismus byl způsobován nedostatkem jodu v těle, ale nyní je přidáván do soli, takže už se tato nemoc nevyskytuje...**“, dozvídám se novou informaci. Nakonec se dostáváme k historii, kde pan doktor rozhodně nešetří ironickými poznámkami, když nám ukazuje fotografie z 2. světové války, během níž hromadně zabíjeli i lidi s psychickými poruchami.... Po necelých dvou hodinách prezentace končí a my se přesouváme na poslední místo naší exkurze – pavilon 7.

Oddělení je určené pro ženy léčící se ze závislosti na návykových látkách. Zde je pro nás přichystaná beseda se dvěma pacientkami. Všichni jsme úplně zticha, když slyšíme jejich drsné příběhy. Prevence je to výborná, protože většina je vyděšená a žádných návykových látek (drog) se radši nikdy nedotkne (alespoň na mě to tak působí). Čas však utíká a my musíme jít. Zatleskáme za odhodlání, popřejeme hodně štěstí a rozprchneme se do teplého domova ke svým maminkám....

• Nella Korbutová 3.E – PL BOHNICE – úvaha o drogách a závislosti

Hrozně moc lidí se ptá: Proč člověk sáhne po drogách? Jaký má pocit? Co mu droga dodává více než okolní svět? Jak mohla člověka změnit? Člověk je bytost, která experimentuje hrozně ráda. Myslím, že to je také důvod, proč to hodně lidí začne užívat. Chtějí být jiní než ostatní. Být výjimeční, aby je lidé obdivovali. Neuvědomují si, že ničí sami sebe. Hrozně lidí, kteří berou drogy, Vám řeknou, že to je v pořádku, že to mají pod kontrolu. Záludná věc je však ta, že droga má pod kontrolou je. Stane se Vám nejlepším přítelem, pro kterého uděláte vše. Jenže rodina a přátelé tu jsou také.

To už ovšem člověka nezajímá. Sama jsem si zažila, že mým přítelem jsem byla zahozena do temnoty. Přitom on sám už byl skoro v temnotě. Je to zvyk. Nelíbí se jim svět, ve kterém žijí a drogy jim dodávají myšlení, že existuje i jiný svět, ve kterém jsou ovšem oni sami. Úplně sami. Droga může být cokoli. Nejen na opiátech může být člověk závislý. Závislost si člověk vypěstuje na všem, co opakuje dokola. Jsou ovšem závislosti, u kterých Vám stačí si jí vzít párkrát. A pak nemáte nikdy dost. Zvětšujete dávky, protože už Vám nestáčí množství, které jste si vzali předtím. Myslíte, že Vám nikdo nerozumí a uzavřete se sami do sebe, a v některých případech nechcete žít nebo Vás to zabije samo. Lidé Vás pak posílají do Bohnic, že jste blázni.

Měla jsem čest poznat, jak to tam chodí, a řeknu Vám, že já sama bych se tam nejradši zavřela a odpočinula si. Pokud vyhledáte pomoc a budete posláni do Bohnic, je to nejlepší, co Vás mohlo potkat. Budete pár měsíců odděleni od komunikace se světem. Zjistí vaši diagnózu a budete umístěni na specializovanou budovu. Svět venku pro Vás nebude existovat. Budete mít možnost začít znova, ale jinak. Uvědomíte si, že svět, který byl nesnesitelný, bude potom, co jste zažili, nádherný. V duševních lázních máte čas si uvědomit, co vlastně chcete dělat. Máte tu krásnou zahradu na procházky. Jako terapii můžete mít např. jízdy na koni, výroba svíček, malby nebo keramika. Máte neustálý program. Kdybych měla něco říct závěrem, tak asi to, že je dobré vážit si toho, co máme, a pokud se nám to nelíbí, měli bychom s tím něco dělat. Život, který žijeme, je jen náš a my ho tvoříme sebou. Chybami se člověk učí, proto přeji všem lidem, kteří se léčí ze závislosti, hodně štěstí a pevné nervy. Stačí jen chtít.

• Karolína Gavendová 3.B – Alkohol, drogy – krátkodobé náhražky lidského štěstí....

Opravdu se dá považovat krátké omámení mysli za náhražku lidského štěstí? Co takové štěstí přinese člověku? Co to přinese nám? Čím víc nad tím přemýšlím, tím víc se mi před očima objevuje slovo NIC. Ano, přesně tak - nic. Copak přispívají závislí lidé nějak do společnosti? Podle mého názoru ji pouze devastují. Stěžujeme si na povodně, hurikány a přírodní katastrofy, které nám ničí životy, ale už si neuvědomujeme, že stejný účinek mají na společnost i lidé závislí na drogách nebo alkoholu. Jen s jedním rozdílem – přírodu nemůžeme ovlivnit.

Když si položíme otázky – kdo vnesl drogy do společnosti, kdo je rozšířil, kdo je bere a nabádá další, aby se přidali? Kdo to zavinil? Možná se to bojíme přiznat, možná je nám to proti srsti,

ale jsme to my – LIDÉ. Na otázku proč někdo začal s drogy, se dozvíme spoustu věcí, které nás nutí si říct, že asi neměl na výběr. Ale opravdu neměl na výběr? Vždycky je na výběr, vždycky si můžeme zvolit svou cestu, po které půjdeme. Je to přece náš život. A tady nastává ten problém. Někdy ta druhá cesta může být složitější a trnitější, tak proč nezvolit tu snazší, tu špatnou. A tohle už omluvitelné není. Uchýlit se k partě závislé na drogách nebo alkoholu neznamená, že jsme součástí společnosti a že, máme přátele. Znamená to, že jsme dál vyvrhelové, jen o tom teď nevíme.

Nebudu se tajit tím, že tyto lidi neuznávám a nebudu. Spoustu z nás si prožila nebo prožívá mnohem tvrdší životní zkušenosti a dokážou se radovat bez pomoci drog nebo alkoholu. A to jsou opravdoví hrdinové, protože jak praví jeden latinský výrok: „**Vivere militare est - žít znamená bojovat.**“ A život nepřináší jen neštěstí. Vždy je pro co bojovat, ať už jen pro nás nebo pro něco co milujeme.

• Tereza Kostelková 3.B – Drogy a závislost (úvaha)

Zpětně se zkouším vracet k osudům žen, které jsme měli tu možnost poznat na exkurzi. A snažím zamyslet se nad tím, co pro ně bylo tím lákadlem a naplní života, aby pak skončily v náručí těch nebezpečných ničících látek. Každý z nás prožije těžké situace a každý se s tím zkouší vyrovnat, ale proč zrovna pro matky s dětmi je východisko pozřít nějakou omamnou látku? Podle mého je to chvilkové východisko a momentální štěstí... ale co pak? Svět zůstává pořád stejný a ani za pět minut problémy nezmizí.

Pro každého z nás je řešením něco jiného, ale ve chvíli, kdy jde do tuhého, se každý musí zamyslet na vážností situace. Copak to, že otěhotníte v 18 letech, je takový problém, ale takový, že nejste schopni dále fungovat než na drogách? Snažím se vcítit do pocitů žen a do těchto situací, kdy člověk hledá naději v „jiných světech“. Pořád a pořád se mi vrací zpět věta : „Nemohla jsem jinak“!, ale opravdu je to pravda? Opravdu nebylo na výběr? Zkuste se zamyslet nad tím, jaká těžká situace a událost by se musela stát, aby bylo vysvětlením, že jste nemohli jinak. Přemýšlím 5 minut a pořád mě nic nenapadá. Jediný důvod k tomu začít fetovat. Cožpak je to opravdu to východisko a cesta ke štěstí?

pak zamyslíme nad snad každý uvědomí, příteli nebo snad stává pouze banalitou problémy. Proto si myslím, že je lepší být spokojený a žít tak, jak se má a nepřemýšlet nad hloupostmi.

Po této přednášce jsem pochopila, že ženy samy tvrdí, že toto byla jejich největší chyba. Ale dobře, slova jsou něco jiného než činy. Opravdu se snaží být čisté? Nebo je to jen hlas uvnitř, jak by chtěly, aby to tak bylo? Kdo ví, ani já ani vy nemůžeme vědět, co opravdu se ženám v hlavě honilo a jak zvládly nebo spíše nezvládly vyhodnotit situaci za nějak řešitelnou. Je těžké dívat se na osudy těchto lidí, když se problémy, které nás máme každý den. Po těchto sezeních si co je vlastně ten problém a nějaké ty problémy kvůli škole, doma jsou banální, vůči tomu, co si tyhle ženy vytrpěly. Vše se a jen díky neštěstí druhých si dokážeme říct, co jsou opravdu

Každý máme problémy! A proto vynechejme drogy! Droga je obrovský problém sama o sobě!

Smart Gallery béFOTO – Benátský sen, La Serenis

Koordinátorka: Mgr. Martina Hetmerová

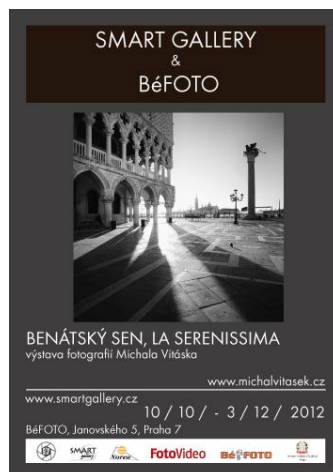

• Anna Košáková 3.D – Výstava fotografií Benátský sen – La Serenissima

Dne 8.11 byl na naší škole Den exkurzí a naše skupina šla na výstavu fotek - Benátský sen, La Serenissima, bývalého studenta naší školy - Michala Vitáska. Sraz jsme měli v 8:30 před Smart gallery na Strossmayerově náměstí :).

Po dlouhém bloudění po náměstí jsme konečně našli paní profesorku a zbytek skupiny, kteří už stáli před galerií. Uvnitř na nás čekalo 25 vystavených černobílých fotek z prostředí italských Benátek. Nejprve jsme si každý sám prošel všechny fotky a poté udělaly žákyně 1. ročníků s panem Vitáskem rozhovor.

O panu M. Vitáskovi jsme se tedy dověděli, že fotografováním se začal věnovat až po střední škole díky svým přátelům, kteří se v tomto oboru pohybovali. Fotografování si oblíbil a začal se mu čím dál více věnovat. Pan Vitásek sám sebe označil jako samouka s občasnou pomocí svých zkušenějších přátel. Jako fotograf má samozřejmě kvalitní výbavu, kterou čas od času rozšiřuje dalšími vychytávkami, které jeho umělecké fotky opět vyšvihnou na vyšší level. Díky svému koníčku také často cestuje a tráví hodiny focením ve všech možných podmínkách, nejen v těch dobrých. Objektem jeho zájmu je na prvním místě Praha a jak říká - její nekonečná a nevyčerpatelná zásoba námětů, míst a nálad. Má však také slabost pro barevnou přírodní scenérii nebo osamělost a majestátnost hor. Rád se vrací na svá oblíbená místa jako již zmiňovaná Praha, dále Italské Benátky a také Skotsko. Autor fotek byl milý a na všechny otázky studentů naší školy odpověděl bez problémů. S panem Vitáskem jsme se rozloučili, popřáli mu hodně štěstí ve tvorbě a prodeji fotek a odebrali se směrem domů.

Městem posedlí - street art a graffiti

Koordinátorka: PaedDr. Hana Dědková

- **Petra Fejfarová, Tereza Zajíčková, Klára Vojáčková 4.D**

Městem posedlí alá mezinárodní výstava street artu a graffiti. Ilegální umění v legálním světě.

Dne 8. 11. 2012

Ve čtvrtek dne 8.11. 2012 se skupinka studentů vypravila do Městské knihovny v Praze 1 navštívit netradiční výstavu všemožných zahraničních i českých špiček graffiti a street artu. Cílem této exhibice je ukázat nejrůznější polohy tohoto výtvarného vyjadřování s nálepkou vandalizmu, prostor dostaly písmová klasika, obří nástěnné malby, objekty, projekce i tagování.

**MĚSTEM
POSEDLÍ
STUCK ON
THE CITY**

U graffiti i street artu se stále řeší kriminalita versus kreativita. Je jen na nás, jakým způsobem se rozhodneme toto vnímat. Pro většinu je to symbol odporu, svobody a vandalizmu, ale v našich očích toto "umění" takovou nálepku nemá. Po zhlédnutí některých opravdu originálních výjevů musíme říci, že nás tato tvůrčí exprese v této formě velice zaujala a překvapila.

Obzvláště nejvíce nás zaujala mladá představitelka z Ameriky, která si říká Swoon. Její tvorba výrazně vybočovala od ostatních autorů už kvůli způsobu ojedinělému použití barevných kombinací a černobílým grafickým znázorněním postav. Svým talentem dokázala získat, jako jedna z mála žen, respekt ostatních street artistů.

Líbí se nám především kontrast abstrakce a konkrétních motivů.

Autoportrét Swoon

Většina z vystavených děl šestadvaceti autorů nás přinutí zapomenout na to, že se díváme na díla graffiti umělců. Překračují specifiku stylu a zadání a jsou opravdu mistrovskými výtvarnými díly. Zde se podařilo organizátorům a tvůrcům výstavy vytvořit opravdu dynamickou přehlídku současného umění, na kterou se bude těžko zapomínat...

Tímto chceme poděkovat prof. Dědkové a prof. Santiagovi za pěknou exkurzi!!!!

Požární stanice Malešice

Koordinátorka: Mgr. Eva Zemanová, Petr Rousek

Koho najdete pod telefonním číslem 150

Také se vám stane, že když jdete po ulici a proti vám jede houkající hasičské auto, stáhne se vám hrdlo a přemýšlíte, kam jedou, co se asi stalo? Chtěli byste nahlédnout do života jedné hasičské stanice? Vydejte se s námi na prohlídku jedné pražské hasičské stanice.

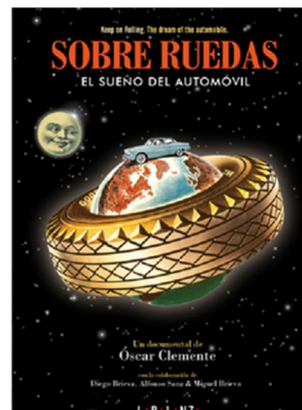
Hned při vstupu nás uvítal bodrý hasič středního věku. Seznámil nás s historií této stanice, která byla postavena koncem 70. let minulého století. Sotva jsme sešli pár schodů, otevřel se nám pohled do obrovské garáže, kde v tu chvíli stálo několik aut. Každé auto mělo různé vybavení, podle typu a místa zásahu. Asi nejzajímavější bylo auto s visutou plošinou, která dosáhne výšky až 30m. Při poplachu každý hasič ví, kde je jeho místo, jakým vozem pojede a do 2 minut od nahlášení události musí auto s posádkou vyjždět ze stanice. Představte si, že v těchto dvou minutách se musí kompletně obléci do zásahového obleku. Zásahový oblek to znamená nehořlavé kalhoty, bundu, rukavice, boty a helmu. V autě má každý připravenou kyslíkovou bombu. Aby byl jejich výjezd ještě rychlejší, mají všechno toto oblečení uspořádané do úhledných kopiček u aut. Tyto kopičky nás opravdu překvapily, vypadalo to, jako když malé dítě přijde v zimě domů a všechno oblečení ze sebe strhne a nechá na jedné hromadě.

Mohli jsme si vyzkoušet některé z jejich vybavení – hasičskou helmu, kyslíkový přístroj, hydraulické nůžky. Celkově musíme říci, že hasiči berou svoje povolání opravdu vážně. Všechna auta jsou udržovaná, nablýskaná, aby v případě potřeby se staly spolehlivými pomocníky při záchraně lidských životů a majetku. Proto nezapomeňte, že hoši na čísle 150 jsou schopni vyřešit téměř každý problém, který se vyskytne. A nebojte se, jsou to mistři svého řemesla.

Kino Světozor – Pokračujte v cestě: Automobilová fantazie

Koordinátorka: Mgr. Pavla Krátká, Ing. Irena Rudolfová

Anotace filmu:

Dokumentární film zachycuje hravou formou, kombinací dokumentárních záběrů s vtipnými animacemi či archivními materiály „svět automobilů“, často s poukazováním na statistické údaje (jako například kolikrát by obklopila průměr Země všechna auta světa či jak velký prostor na Zemi auta zabírají).

Získaná ocenění:

Best Documentary on Science & Technology & Education. Guangzhou International Documentary Film Festival. (China). 2011.
Honorable Mention (Environmental Documentary). XXVIII Bogotá International Film Festival. (Colombia). 2011.
Honorable Mention WWF Italy. XV Cinemambiente. Torino (Italy). 2012.
Honorable Mention. Planete Doc Festival. Warsaw (Poland). 2012.

Komentáře studentů:

Jeništová Lenka, 1.C

Tento Film „Auta“ mě moc neoslovil. Přišlo mi, že to něco postrádalo, nějaký pořádný děj. Hlavní myšlenka tohoto filmu mi přišla sice důležitá, ale nudná a docela neřešitelná. To, že by lidé měli přestat jezdit auty, mi přijde jako docela nelogické. Není to prostě možné v tomto úspěchaném světě. Špatné také bylo, že film byl v angličtině, která byla přemluvená španělštinou, a do toho byly umístěné české titulky. Bylo to velice matoucí. Zkrátka mi spousta věcí unikla. Nejvíce se mi asi líbilo, jakou technikou byl film zpracován a doprovodná hudba.

Štěpánová Kateřina, 1.D

Ve filmu bylo zajímavé sledovat, jak nás auta omezují v každodenním životě. Uvědomila jsem si spoustu věcí, kterých bych si, nevidět tento film, asi ani nevšimla. V informativním směru hodnotím film pozitivně, ale zpracování mě trochu zklamalo. Celkově hodnotím tento dokumentární film kladně. Neviděla jsem zatím žádné dokumenty s tímto námětem, proto nemám moc srovnání. Doufám, že se to časem změní a rozšířím si své znalosti.

Mácová Petra, 1.D

Dokument mě zaujal nejen svým obsahem, ale také zpracováním. Nejzajímavější pro mě byly rozhovory lidmi, kteří se snaží problematiku s množstvím automobilů vyřešit. Snímek vás donutí hodně přemýšlet. Velmi mě šokovaly údaje o tom, jak nám docházejí suroviny a obrázek toho, jak by to mohlo vypadat v budoucnu. Myslím si, že film byl natočený proto, aby se každý zamyslel nad tím, jestli vážně potřebuje svůj vlastní automobil a také jestli nám automobily pomáhají nebo spíše škodí.

Adam Fotr, 1.D

Líbil se mi spíše nápad než zpracování tohoto dokumentu o výhodách a nevýhodách automobilů. Líbily se mi také názory osob, které v dokumentu vystupovali, pak také byly zajímavé některé z údajů ohledně počtu a rozloze automobilů na světě. Obsahově se film dle mého názoru vydařil, kdežto v grafickém zpracování to scénáristé tohoto dokumentu trochu „přepískli“. Chvillemi se mi zdálo, že některé animace zcela odvádějí od tématu a oči mi z toho chodily kolem. Poslední věc, kterou bych vytkl, je jazyk, ve kterém byl dokument přehráván. Byl to v celku zajímavý dokument s téměř neřešitelným problémem lidstva.

Jan Hořák, 1.D

Velice se mi líbil nápad, který vedl k natočení a zpracování tohoto dokumentu. Dozvídáme se mnoho zajímavých údajů a informací o problematice, která by nám v nedaleké budoucnosti mohla nadělat spoustu problémů. Na tyto problémy se nás právě snaží upozornit tvůrci dokumentu, kteří se zároveň snaží vymyslet nějaké radikální řešení, které by nám to v mnohých případech ulehčilo. V dokumentu je výborně ukázáno, jak auta ovlivňují náš život, kolik času denně jim věnujeme, jak si všichni myslí, že auto nám ušetří spoustu času, ale ono to tak vlastně vůbec není a to se nám právě snaží vysvětlit autoři filmu. S problematikou aut je svázána i problematika nerostných surovin a čím víc lidí jezdí autem, tím víc pak škodí životnímu prostředí. V dokumentu je dobře vysvětlené, že v tomhle období to již ale bez aut nelze, protože je potřeba něčím překonávat ty dlouhé vzdálenosti. Vědci vymýšlejí různá řešení, jako například auta na biopaliva nebo dokonce na sluneční energii, ale toto je zatím v rozvojovém stádiu. Poslední věc, na kterou bych chtěl poukázat je zpracování filmu, které se moc nepovedlo a v některých momentech to již bylo dosti přehnané.

Lada Němečková, 1.C

Film „Auta“ se mi moc nelíbil. Přišlo mi, že děj byl velice zmatený a pořádně jsem ani nepochopila, o čem v něm šlo. Myslím, že hlavní myšlenkou filmu bylo přesvědčit nás, abychom více chodili pěšky, než jezdili autem. A to mi nepřišlo zrovna určené našemu věku. Také to není moc realistické v této době. Na filmu se mi nelíbilo to, že byl v originále v angličtině a poté přemluven do španělštiny a doplněn českými titulky. Nešlo mi se pořádně soustředit na děj. Na filmu se mi ale moc líbilo, jak byl pojat graficky.

Anonym

Už samotný nápad udělat dokument na takto závažnou věc se mi líbil. Ale naprosto mě zaujalo to, jak se s tím poprali autoři. Svět automobilů je totiž tak enormní a dlouhodobý problém, že už je prakticky neřešitelný. Na toto konto vytvořili film, který byl ale často proložen vtipnými animacemi a byl udělán takovou hravou formou. Samozřejmě k tomu byla kombinace dokumentárních záběrů a archivních materiálů, které přesně zobrazovaly tento svět. Například se tam objevilo, kolikrát by obklopila průměr Země všechna auta světa. Řešilo se tu, jak by se to snad dalo vše vyřešit. Třeba ekologickými auty nebo nahrazením některých silnic pěšími zónami, ale na druhou stranu vědci poukazovali na to, jak jsou dnes všechna místa od sebe daleko a že nemáme ani jinou možnost než nasednout do auta a na místo dojet. Zvolená vtipná forma filmu potom na konci ukázala, že se o tomto problému musí mluvit, ale koneckonců mu opravdu nejde zabránit.

Jaunma

Ahora que llega el otoño, os propongo un plan agradable para tarde lluviosa: organizar una sesión de cine-forum, invitando a un grupo de amigos a compartir una pizza casera y unas cervezas, y a disfrutar y comentar el interesante documental, realizado por Óscar Clemente, Sobre Ruedas. El sueño del automóvil. Son 56 minutos de inmersión en la fascinante historia de un objeto que, en algo más de un siglo, ha transformado por completo no sólo nuestra manera de desplazarnos sino nuestra forma de vida al completo, las relaciones productivas y las personales, el entorno global y las calles del barrio... A través del encadenamiento de información y de reflexiones de diferentes expertos, se va analizando el fenómeno desde diversas perspectivas: energética, ambiental, social, económica, territorial o psicológica. *"El automóvil nos condujo hacia el sueño de la sociedad de consumo. Casi 100 años después, éste documental reflexiona sobre las consecuencias sociales y ambientales de la materialización de su promesa: un coche para cada individuo y bolsillo".*

Štefánikova hvězdárna – Konec světa

2012

Koordinátor: Mgr. Stanislav Poddaný

● Ondřej Mikudík, 3.B – Konec světa – biologické zbraně

V rámci exkurze na Štefánikově hvězdárně jsme zhlédli tři scénáře astronomického konce světa – zasažení Země kometou, blízký výbuch supernovy a zánik Slunce. Podle mne ale nejpravděpodobnější příčinou konce života na zemi budou biologické zbraně. Protože v zasažené oblasti zahubí „jen“ život. Veškeré budovy i vybavení zanechají nepoškozené, proto jsou biologické zbraně jedním z největších strašáků moderní doby. Primitivní biologické zbraně se používají už od nepaměti — například otrávené šípy různých domorodých kmenů. V dnešní době, kdy jde výzkum dopředu mílovými kroky těch nejlepších vědců v různých zemích světa a třetí světová válka je prý na spadnutí, by však bylo třeba se bát mnohem horších věcí, než je pár otrávených šípek.

Biologické zbraně na rozdíl od jaderných se dnes dají velmi snadno vyrobit. Viry nebo bakterie použité v těchto zbraních se množí závratnou rychlostí, dá se tedy během pár dní vyrobit velké množství zbraní s účinnou látkou. Teoreticky stačí jediná zmutovaná bakterie, aby nakazila svou oběť. V jejím těle se rozmnoží a bude se šířit dál. Dále na rozdíl od jaderných zbraní nestojí tolik peněz. Sice potřebujeme laboratoře, ale ty jsou důležité i pro ostatní typy zbraní. Takže pěstování samotných biologických prostředků je víceméně levnou záležitostí. Bakterie se dají pěstovat i v obyčejných zařízeních, smrtící viry jsou o něco náročnější a také nebezpečnější. Například biologické jedy patří k nejúčinnějším na světě. Nemusí jít pouze o zárodky nejrůznějších chorob, ale např. i o zvířecí a rostlinné jedy, které napadají všemožné lidské tkáně nebo nervovou soustavu. Navíc se nemusí použít nějak masivně, stačí malé množství toxinů, které se přenesou dále od nakažených a způsobí velkou paniku. Nemusí být aplikovány ani přímo na místo určení, jako u raket nebo jedovatých plynů, molekuly bojového plynu se ve vzduchu rozředí a ztrácí na účinnosti, bacily však poletují dál a stačí jeden jediný k nákaze. Postačí proto infikovat zdroj pitné vody nebo vypustit bacily do vzduchu.

K šíření bio zbraní lze použít všechny vojenské prostředky - bombardéry, dělostřelectvo, vojenské lodě i samotné „otrávené“ náboje. Mohou se infikovat například poštovní zásilky, jako při případu s antraxem, kdy po útocích na New York v roce 2001 a předtím na Pentagon, někdo rozeslal otrávené dopisy, které nakazily 17 lidí a 5 jich zemřelo. Také se lze otrávit krmivo pro zvířata, zdroje vody a potravin. Mohou se využít případy humanitární pomoci, civilnímu obyvatelstvu by se tak shazovaly infikované balíčky s potravinami, léky nebo hračkami pro děti. Nebo třeba infikovat určitý druh hmyzu nebo hlodavců, kteří se rychle množí a vůči nákaze jsou sami imunní. Možností je tedy velice mnoho.

Hlavním cílem pro výrobu biologických zbraní je to, aby byli co nejúčinnější. Může jít o děsivé primární příznaky otravy, modráni nebo odpadávání kůže. Další důležitý faktor je odolnost vůči změnám počasí. Další ukazatel je rychlý a jednoduchý přenos mezi lidmi, tak aby vznikla epidemie a posléze panika. Ale je také důležité, aby existovala protilátka kvůli nehodám nebo civilnímu obyvatelstvu, tedy jestli není útok právě směřován na civilisty.

Takže už nám zbývá jen čekat, kdy se nějaká vláda zblázní, a buď na nás přiletí atomová hlavička, kterou aspoň uvidíme, nebo kdy začneme z ničeho nic a bez zjevných příznaků umírat.

Selesiánské divadlo v Kobyliších

Koordinátorka: RNDr. Ivana Steklá

„Hotel mezi dvěma světy“

V současné době patří spisovatel **Éric-Emmanuel Schmitt** k nejúspěšnějším a nejhranějším francouzským dramatikům vyrůstal v ateistickém prostředí, ale po mystickém zážitku v jihoalžírské poušti se stal věřícím. Jeho vtipné, sarkastické a duchaplné hry získaly několik francouzských prestižních cen „Molièrů“. Komedii *Hotel mezi dvěma světy* napsal v roce 1999 a ocitneme se v ní v tajemném hotelu - mezi světem živých a mrtvých. Jak brzy zjistíme, člověk nachází svou lásku nebo začíná opravdově žít, když už je téměř pozdě. Podaří se nám vrátit zpátky na zemi a pokračovat v novém poznání? Vítejte ve světě, kde jsme si všichni skutečně rovni a kde sami sebe uvidíte tak, jak jste se zatím neodvážili. Tajemný doktor S na vás už čeká...

• Karolína Koldová, 3.C

Ráda bych se s Vámi podělila o zážitek ze zhlédnutí divadelního představení „Hotel mezi dvěma světy“, které jsem viděla před dvěma týdny. Představení se nám všem moc líbilo nejen pro netradiční téma, ale i pro zcela originální moderní pojetí.

Děj hry se odehrává v tzv. hotelu Mezi dvěma světy, jenž představuje koma. Lidé, kteří se v něm ocitnou, bojují kdesi na nemocničních lůžkách o život. V hotelu mají dost času na zamyšlení se nad tím, jakých chyb se v dosavadním životě dopustili a jaká poučení si odnést do budoucna v případě, že je lékaři zachrání. I přes poněkud pesimistické téma je hra zpracována vtipně a pod vedením režiséra Antonise Arabadzise podávají herci kvalitní výkony. Hra je doplněna zvukovými a světelnými efekty, které perfektně umocňují netypickou atmosféru. Každý divák je přinucen se nad úvahou života, smrti a životního poslání dostatečně zamyslet. Představení vřele doporučuji, jelikož Vám příjemně zpestří obyčejný den.